

Bord Duka Dig

(bröderna Grimm)

För länge sedan levde en skräddare, som hade tre söner och en get. En gång gick den äldste ut och vallade geten en hel dag. När det var dags att gå hem, frågade han geten om hon var mätt.

"Ja, jag är både mätt och glad, orkar ej ett enda blad, mä, mä!" sa geten.

Då gick han hem med henne. Men skräddaren gick ut i stallet och frågade geten: "Är du mätt nu, kära get?"

När hon svarade att hon ingenting fått blev skräddaren arg och körde ut sin son från hemmet. På samma sätt gick det för de båda andra sönerna när de vallade geten. När de frågade henne om hon var mätt, svarade hon ja, för att säga något helt annat sedan när skräddaren frågade henne. Och båda två blev jagade från hemmet med hugg och slag.

Nu fick skräddaren själv gå ut med geten. Han lät henne beta på en äng med det saftigaste gräs ända till kvällen. "Är du mätt nu, kära get?" frågade han sedan, och hon svarade ja. Men när de kom in i stallet sa hon: "Hur skulle mätt jag kunna vara, fick gå omkring och leta bara, hittade inte ens ett blad, mä, mä!"

Då förstod skräddaren att han hade varit orättvis mot sina söner, och nu blev det getens tur att jagas iväg.

Den äldste sonen kom i lära hos en snickare och när hans läroår var slut, fick han ett litet bord av sin arbetsgivare. När man sa: "Bord, duka dig!" ställdes de härligaste rätter och drycker fram av sig själv.

På vägen hem kom pojken till ett värdshus, dit han tänkte övernatta. Han ställde fram sitt lilla bord, och värdshusvärdens och de andra gäterna häpnade, när all den goda maten trollades fram.

På natten när pojken sov, bytte värdshusvärden ut bordet mot ett annat, som såg likadant ut. När pojken kom hem ville han visa sin far vad bordet dög till. Men hur många gånger han än sa "Bord, duka dig!" så stod bordet där lika tomt. Då förstod den stackars pojken att bordet hade blivit utbytt.

Den andre sonen hade gått i lära hos en mjölnare. När han hade gjort sitt läroår, gav hans arbetsgivare honom en åsna och sa: "När du ställer den på en duk och säger 'Briklebrit' så spottar den guldmynt."

Pojken tackade och begav sig iväg med åsnan.

Nu bar det sig inte bättre än att han kom till samma värdshus, där hans äldre bror hade fått sitt bord utbytt. Värdshusvärden som spionerade på honom såg när han lät åsnan spotta guldmynt. På natten bytte han ut åsnan mot en vanlig åsna utan att pojken märkte något.

När pojken kom hem ville han förstås visa upp sin märkliga åsna, men hur många gånger han än sa "Briklebrit" så spottade den inte ut så mycket som en femöring.

Den yngste brodern hade gått i lära hos en svarvare och i avskedsgåva gav hans arbetsgivare honom en säck med en knölpåk i och sa: "Om någon vill göra dig illa, säger du bara 'Knölpåk ur säcken' och då hoppar den ut och ger busen en omgång."

På kvällen kom pojken till samma värdshus som sina bröder. Värden smög sig in på natten för att byta ut säcken, men då ropade pojken: "Knölpåk ur säcken!" och ut for knölpåken och pryglade värdshusvärden tills han lämnade ifrån sig både bordet och guldåsnan. Och så tog pojken med sig alltsammans hem, och sedan levde de lyckliga i alla sina dagar.